

*Du och ingen
annan*

Cecily von Ziegesar

gossip girl

*Du och ingen
annan*

Cecily von Ziegesar

gossip girl

 SAGA
EGMONT

Cecily von Ziegesar

GOSSIP GIRL

Du och ingen annan

Översättning
Carina Jansson

SAGA EGMONT

Gossip Girl: Du och ingen annan
är översatt från engelska av Carina Jansson efter
Gossip Girl: It Had to be You

Omslagsfoto: Shutterstock

Copyright © 2009, 2020 Cecily von Ziegesar och SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788726051421

1. E-boksutgåva, 2020

Format: EPUB 2.0

Denna bok är skyddad av upphovsrätten. Kopiering för annat än personligt bruk får enbart ske efter överenskommelse med Saga samt med författaren.

*For nobody else, gave me a thrill – with all your faults,
I love you still. It had to be you, wonderful you, it had
to be you.*

Som Frank Sinatra sjöng

gossipgirl.net

[topics](#)

[previous](#)

[next](#)

[post a question](#)

[reply](#)

OBS! Alla namn på platser, personer och händelser har ändrats eller förkortats för att skydda de oskyldiga. Mig, alltså.

hej alla!

Har ni någonsin haft den där märkliga känslan av att någon lyssnar på alla era samtal, spionerar på er och era vänner, följer efter er på fester och stalkar er i största allmänhet? Tja, det gör de. Rättare sagt gör *jag* det. Sanningen är att jag har funnits här hela tiden, för jag är en av er.

Känner ni er lite vilsna nu? Kommer ni inte ut så ofta? Vet ni inte vilka "vi" är? Låt mig förklara. Vi är en exklusiv grupp obeskrivligt vackra människor som råkar bo i de där majestätiska byggnaderna vid Central Park med gröna markiser och dörrvakter i vita handskar. Vi går på Manhattans bästa och dyraste privatskolor. Våra familjer äger yachter och egendomar på exotiska platser över hela världen. Vi besöker de finaste stränderna och de lyxigaste skidorterna. Vi får alltid plats på de finaste restaurangerna i de trendigaste områdena, utan att ha bokat bord i förväg. Vi får folk att vända sig om på gatan. Men blanda inte ihop oss med Hollywood-kändisar eller rockstjärnor - sådana man tror att man känner för att man hört så mycket om dem, men som egentligen är urtråkiga i jämförelse med rollerna de spelar eller låtarna de sjunger. Det finns

ingenting tråkigt över mig och mina vänner, och ju mer jag berättar om oss, desto mer kommer ni att vilja veta. Jag har hållit tyst hittills, men nu har någonting hänt som jag bara måste få dela med mig av ...

En storslagen historia

På den första lektionen i kreativt skrivande tidigare i veckan fick vi lära oss att de flesta stora romaner antingen börjar med att någon försvinner på ett mystiskt sätt, eller att en främling kommer till stan. Historien jag tänker berätta hör till "mystiskt försvinnande"-kategorin.

Närmare bestämt - **S** är borta.

För att reda ut mysteriet kring varför hon har försvunnit och vart hon har tagit vägen, måste jag gå tillbaka till förra vintern - vårt andra år på college - när La Mers hudkräm slog igenom och vår rosa, väldoftande bubbla brast. Allt började med tre oskiljaktiga, oskuldsfulla, supersnygga femtonåringar. Nåja, de är sexton nu, och man kan väl säga att två av dem inte är så oskuldsfulla längre.

Om någon ska berätta den här historien måste det bli jag, för jag var närvarande vid varje brottsplats. Så luta er tillbaka medan jag blottlägger det förflutna och avslöjar allas hemligheter, för jag vet allt - och det jag inte vet hittar jag på. I detalj.

Erkänn - ni har redan börjat falla för mig.

Älskar er också ...

gossip girl

de bästa historierna börjar med en pojke och två flickor

”Fred!” skrek Serena van der Woodsen när Nate Archibald tacklade omkull henne i en meterhög snödriva. Den kalla, våta snön rann in i hennes öron och innanför byxorna. Nate kastade sig över henne i hela sin perfekta, gyllenbrunhåriga, glittergrönögda, femtonåriga pojkhet. Han doftade sandelträ av Kiehl’s-tvålen familjens hushållerska alltid placerade i hans badrum. Serena bara låg där och försökte andas under hans tyngd. ”Jag fryser om huvudet”, vädjade hon och fick munnen full av Nates snövåta, gudalika lockar.

Nate suckade motvilligt, som om han kunde ha tillbringat hela dagen utomhus i den iskalla februarifrys som skulle föreställa trädgården bakom hans familjs hus på Eighty-second Street precis vid Park Avenue på Manhattan. Han rullade över på rygg och skruvade på sig som Serenas sedan länge bortgångna golden retriever Guppy när hon släppt honom lös på gräsmattorna i Central Park. Sedan reste han sig upp och borstade bort snön från sina välpressade Brooks Brothers-kakibyxor. Det var lördag, men han hade fortfarande på sig samma kläder som han hade hela veckan på Saint Judes pojkskola på East End Avenue. Det var den inofficiella uniformen för prinsarna på Upper East Side – samma uniform som han och hans klasskamrater haft på sig sedan de börjat förskolan tillsammans på Park Avenue Presbyterian.

Nate sträckte fram handen för att hjälpa Serena upp. Hon rynkade misstänksamt pannan, rädd att han bara lurades och tänkte tackla henne igen.

"Jag fryser verkligen", sa hon.

Han viftade otåligt med handen. "Jag vet. Kom igen."

Hon fnös, låtsades peta sig i nästan och torka av resultatet på sina nu genomblöta, mörka Earl-jeans, innan hon tog hans hand med sin låtsassnoriga. "Tack, kompis." Hon hävde sig upp på fötter. "Du är verkligen hygglig."

Nate gick före henne mot huset. Baksidan av hans byxor var så våta att hon kunde se siluetten av hans snäva, vita kalsonger. Oj, så gayigt av honom! Han höll upp de franska glasdörrarna och lät henne gå in först. Serena sparkade av sig sina ljusblå Uggs och hasade barfota, med Urban Decay Piggy Bank-rosa tånaglar, genom den långa korridoren till det pampiga husets enorma, knappt använda, kritvita och italienskt moderna köket. Nates far var en före detta sjökaptan som blivit bankman, och hans mor var societetsvärdinna med franskt ursprung. De var nästan aldrig hemma, och när de väl *var* hemma, var de på opera.

"Är du hungrig?" frågade Nate, som följt efter henne. "Jag är så trött på hämtmat. Mina föräldrar har varit i Venezuela eller Santa Domingo eller var de nu åker i februari i över två veckor nu, och jag har ätit burritos, pizza eller sushi varenda jävla kväll. Jag bad Regina att köpa hem skinka, ost, vitt bröd, Grammy Smith-äpplen och jordnötssmör. Jag vill bara ha sådan mat jag åt i förskolan." Han drog ängsligt i sitt vågiga, gyllenbruna hår. "Jag kanske genomgår någon sorts medelålderskris."

Som om hans liv vore så jobbigt?

"Det heter *Granny* Smith, dummer", log Serena. Hon öppnade en blank, vit skåpslucka och hittade ett oöppnat

paket Pop-Tarts med kanel och farinsocker. Hon öppnade paketet, tog ut en av de inplastade godsakerna och slet av plasten med sina prydliga, vita tänder. Sedan sög hon på ett sött, knaprigt hörn, hoppade upp på bänken och sparkade med hämlarna på skåpsluckan under sig. Pop-Tarts hemma hos Nate. Hon hade ätit Pop-Tarts här sedan hon var fem år gammal. Och nu ... och nu ...

Hon suckade tungt. "Mamma och pappa vill att jag ska gå på internatskola nästa år", meddelade hon och hennes enorma, nästan marinblå ögon blev stora och blanka av oväntade tårar. Börja på internatskola och lämna Nate? Det gjorde för ont bara att tänka på det.

Nate ryckte till som om han fått ett slag i ansiktet. Han tog en egen Pop-Tart ur paketet och hoppade upp på bänken bredvid Serena. "Aldrig", svarade han bestämt. Serena fick inte åka. Det gick han inte med på.

"De vill kunna resa mer", förklarade hon och hennes perfekt formade, rosa underläpp började darra. "Om jag är hemma tycker de att de *också* måste vara hemma mer. Som om jag vill ha dem där? Hur som helst har de redan bokat möte med några representanter för olika skolor. Så jag har inte mycket att välja på."

Nate makade sig lite närmare och lade armen om hennes axlar. "Stan skulle bli urtråkig utan dig", sa han uppriktigt. "Du får inte åka."

Serena drog ett djupt, skälvande andetag och lutade sitt ljusblonda huvud mot hans axel. "Jag älskar dig", mumlade hon och slöt ögonen. Deras kroppar var så nära varandra att hela Nate-sidan av henne vibrerade. Om hon vred på huvudet och vände upp ansiktet lite, kunde hon lätt ha kysst hans varma, vackra hals. Och det ville hon. Hon ville det verkligen, för hon älskade honom av hela sitt hjärta.

Gjorde hon? Hallå? Sedan när då?

Kanske sedan danslektionerna i fyran. Serena var lång för sin ålder, och Nate klandrade henne aldrig för hennes bristande rytm, för att hon trampade honom på tårna eller petade till honom med sina vassa, magra armbågar. Han slätade över hennes misstag genom att ta hennes hand och snurra runt henne så att hennes pösiga, ostronfärgade Bonpoint-klänning fladdrade vackert omkring henne. Deras lärare, Mrs Jaffe, som hade långt blont hår som hon höll på plats med ett pärlprytt hårnät, avgudade Nate. Det gjorde Serenas bästa vän, Blair Waldorf, också. Och Serena - det var bara det att hon inte hade förstått det förrän nu. Hon ryste till, och hennes felfria hud blev alldeles knottrig. Hela hennes kropp verkade reagera med motvilja på tanken att avslöja något hon dolt så väl och så länge, till och med för sig själv.

Nate lade sina lacrossetränade armar om hennes långa, smala midja, lutade huvudet mot hennes och masserade hennes ryggrad med fingrarna. Det bästa med Serena var att hon inte hade något som helst överflödigt fett. Hela hennes kropp var lång, smal och spänd som strängarna på hans Prince-tennisracket i titan.

Det var plågsamt att ha en så löjligt sexig bästis. Varför kunde inte hans bästa kompis vara någon fläskig grabb med finnar och mjäll? I stället hade han Serena och Blair Waldorf, de snyggaste tjejerna på hela Upper East Side, kanske hela Manhattan. Kanske hela världen.

Serena var en fullkomlig gudinna - alla killar Nate kände pratade om henne - men hon var lite mystisk. Hon kunde skratta i flera timmar om hon såg ett moln format som en toaletsits eller något annat lika löjligt, för att i nästa ögonblick bli tankfull och sorgsen. Oftast var det omöjligt

att gissa sig till vad hon tänkte. Ibland undrade Nate om hon skulle ha trivts bättre i en kropp som var något mindre perfekt, eftersom det kanske skulle ha gett henne mer motivation. Det var som om hon inte riktigt visste vad hon skulle sträva efter, eftersom hon redan hade praktiskt taget allt en flicka kunde önska sig.

Blair var liten och späd med ett sött, lite rävlikt ansikte, blå ögon och vågigt, kastanjefärgat hår. Hon lät alla veta vad hon tänkte och var intensivt tävlingsinriktad. Hon missade till exempel aldrig ett tillfälle att påpeka att hennes bröst var en storlek större än Serenas eller att hon alltid fick högre betyg på proven i skolan.

I femman hade Serena talat om för Nate att hon var ganska säker på att Blair var kär i honom. Han hade börjat lägga märke till att Blair alltid sköt fram bröstet när han tittade, och att hon alltid antingen körde med honom eller fixade till hans hår. Blair erkände förstås aldrig att hon gillade honom, vilket bara fick honom att gilla henne ännu mer.

Nate suckade djupt. Ingen kunde förstå hur jobbigt det var att ha två så vackra, omöjliga tjejer som bästisar.

Som om han skulle ha varit bästis med dem om de hade varit tafatta och skitfula?

Han slöt ögonen och andades in den söta doften av Serenas Frédéric Fekkai Apple Cider-schampo. Han hade kysst många tjejer och till och med hånlat ordentligt förra sommaren med L'Wren Knowes, en väldigt erfaren, äldre sistaårstjej från Seaton Arms som verkligen verkade veta allt. Men att kyssa Serena vore ... annorlunda. Han älskade henne. Så enkelt var det. Hon var hans bästa vän, och han älskade henne.

Och om man inte kan kyssa sin bästa vän, vem kan man då kyssa?

skolflicka från upper east side avslöjar chockerande sexskandal!

”Blä”, muttrade Blair Waldorf till sin bild i helfigursspeglarna på insidan av hennes garderobsdörr. Hon gillade att hålla sin garderob välorganiserad, men inte *för* välorganiserad. Vitt med vitt, off-white med off-white, marinblått med marinblått, svart med svart. Men det var allt. Jeans låg slängda i en hög på garderobsgolvet – dussintals par. Det var nästan en lek för henne att sluta ögonen, treva på golvet och hitta ett par som brukat sitta trångt över rumpan men som satt lite lösare nu sedan hon börjat hoppa över mjölken och kexen på kvällarna.

Blair fortsatte titta i spegeln och granska sin klädsel. Hennes rosa Marc by Marc Jacobs-blus fungerade. Det var den röda La Perla-behånen som var problemet. Den lyste igenom blusen och fick henne att se ut som en strippa. Men hon skulle bara hem till Nate för att umgås med honom och Serena. Och Nate gillade att prata om behånen. Han var till exempel uppriktigt nyfiken på vad meningen med stålbågar var, och varför vissa behånen knäpptes fram och andra bak. Det var uppenbarligen något han tänkte på, men det var också ganska rart. Han var bara ett ensam barn i behov av systerskap.

Säkert.

Hon bestämde sig för att behålla behån på för Nates skull, och dolde alltihop under sin favoritkashmirkofta från Lora Piano – som hon skulle ta av sig i samma ögonblick som hon kom in i hans väl uppvärmda hus. Kanske, bara kanske, skulle anblicken av hennes röda behå bli det som fick Nate att inse att han hade varit kär i henne lika länge som hon hade varit kär i honom.

Kanske.

Hon öppnade sovrumsdörren och skrek genom den vackert möblerade våningen på East Seventy-second Street med parkettgolv, stuckatur och målningar av franska impressionister: "Mamma! Pappa? Jag ska hem till Nate! Serena och jag ska sova över!"

När ingen svarade klampade hon iväg till sina föräldrars sovrum i sina Kors-sandaler med träklack, öppnade dörren och gick mot sin mors klädkammare. Eleanor Waldorf hade en bunt sedlar för nödsituationer i lådan med underkläder, för att Blair och hennes tioåriga lillebror Tyler skulle kunna ta för sig om de var i akut behov av pengar till taxi, kaffe eller – i Blairs fall – högklackade Manolo Blahniks. Tjugo, fyrtio, sextio, åttio, hundra. Tjugo, fyrtio, sextio, åttio, tvåhundra. Blair räknade sedlarna och vek dem prydligt innan hon tryckte ner dem i bakfickan på sina Seven-jeans.

"Om jag vore ett vin ..." Blairs fars teatraliskt lekfulla advokatröst hördes från klädkammaren intill. "Hur skulle du då beskriva min bouquet?"

Ursäkta?

Blair klampade ut ur sin mors klädkammare och sträckte sig efter det chokladbruna sammetsdraperiet som dolde öppningen till hennes fars. "Om ni är där inne tillsammans och liksom *gör* det medan jag är hemma, är det riktigt

äckligt", konstaterade hon. "Hur som helst är jag på väg till Nate, så ..."

Hennes far, Harold JWaldorf, drog undan sammetsdraperiet iförd sin Paul Smith-morgonrock i kashmir och ingenting annat. Hans solbrända, stiliga ansikte var lite roligt. "Mamma är ute och tittar på porslin till Guggenheim-galan. Jag trodde att du var ute. Vart skulle du, sa du?"

Blair stirrade på honom. Han hade ingen telefon i handen, och om hennes mamma inte var hemma - vem fan hade han då pratat med? Hon stirrade på honom med händerna på höfterna och undrade om hon borde titta in i klädkammaren för att se vem han gömde där inne.

Ville hon verkligen veta?

I stället klampade hon ut ur sovrummet, gick genom våningen, hämtade sin blodapelsinröda Jimmy Choo-väska och skyndade sig till hissen.

Utomhus var det isande kallt och enstaka, stora snöflingor föll från himlen. Oftast brukade hon gå de tolv kvarteren till Nates hus, men i dag hade hon inte tålamod nog att promenera - hon hade just upptäckt att hennes far var en otrogen jävla lögnhals, och dessutom stod en taxi och väntade utanför huset. Egentligen väntade den på Mrs Solomon i lägenhet 4A, men när den uniformerade dörrvakten såg det ursinniga uttrycket i Blairs vanligtvis så söta ansikte lät han henne ta den.

Dessutom *gillade* han antagligen att stå ute i yrsnön och vinka in taxibilar.

Stenmurarna runt Central Park var täckta av snö. En lång, äldre dam och hennes yorkshireterrier, i matchande röda Chanel-kappor och med matchande svarta sammetsrosetter i håret, korsade Seventy-second Street

och gick in i Ralph Laurens flaggskeppsbutik. Blairs taxi susade uppför Madison Avenue, förbi Agnès B, Williams-Sonoma och Three Guys Coffee Shop, där Constance Billards-flickorna brukade samlas efter skolan, och svängde slutligen in utanför Nates hus.

”Släpp in mig!” ropade hon i porttelefonen utanför familjen Archibalds eleganta smidesjärn- och glasdörr och tryckte upprepade gånger på knappen.

Inne i huset satt Nate och Serena fortfarande på bänken i köket. Serena höjde huvudet från hans axlar och öppnade ögonen, som om hon vaknat ur en dröm. Kyssen båda fantiserat om hade faktiskt aldrig ägt rum, vilket nog var tur.

”Jag är nog varm nu”, konstaterade hon, hoppade ner på golvet och samlade sig så att hon såg helt lugn och oberörd ut, som om de inte alls just delat ett laddat ögonblick. Och det hade de kanske inte – hon var inte säker. Hon flinade åt monitorns förvrängda bild av Blair som visade fingret.

”Kom in, hjärtat”, ropade hon tillbaka och tryckte på knappen som öppnade dörren.

Nate försökte skjuta ifrån sig den irriterande känslan av att Blair hade ertappat honom och Serena. De hade inte gjort något. De var bara vänner som umgicks, som vänner gjorde när de träffades. Det fanns ingenting att ertappa. Han bara inbillade sig.

Eller?

”Hej, sexgalningar”, sa Blair när hon kom in med snö i sitt axellånga, kastanjebruna hår. Hennes kinder var röda av kylan, hennes blå ögon var lite rödsprängda och hennes omsorgsfullt plockade, mörkbruna ögonbryn var lite sneda, som om hon hade gråtit eller gnuggat sig i ögonen. ”Jag har en jävla historia att berätta för er.” Hon släppte

handväskan på golvet, drog ett djupt andetag och himlade teatraliskt med ögonen för att dra ut på ögonblicket så länge som möjligt. "Det visar sig att min supertråkige advokatpappa har en superhemlig affär. För bara några ögonblick sedan hörde jag honom fråga någon okänd babe hur hon skulle beskriva hans bouquet om han hade varit ett vin. Och de gömde sig inne i hans klädkammare!" Hon slog handen över munnen, som för att hejda fler ord från att trilla ut.

Eller frukosten.

"Hoppsan", sa Nate och Serena med en mun.

"Han lät bara så ... slemmig", pep Blair mellan fingrarna.

Serena visste att det hon skulle säga kanske var ännu slemmigare, men hon kunde inte låta bli. "Han kanske bara hade telefonsex med din mamma?"

"Ja", instämde Nate. "Mina föräldrar har det hela tiden", tillade han och mådde nästan lite illa när han sa det. Hans kaptenspappa var så formell att han antagligen inte skulle våga ha telefonsex av rädsla för att ställas inför krigsrätt.

Blair grimaserade. Tanken på att hennes tennistrimmade men ändå knubbiga, solbrända, guldbeprydda mamma skulle ha *något* slags sex med hennes magre, prydliga, golfstrumpebärande pappa var så osannolik och motbjudande att hon slog den ifrån sig.

"Nej." Hon skakade på huvudet och tuggade i sig resterna av Serenas Pop-Tart. "Det var definitivt en annan kvinna. Jag menar, ärligt talat", sa hon och fortsatte tugga. "Pappa är supersnygg och klär sig väldigt bra, och han är framgångsrik advokat och allt. Och mamma är helgalen, gör ingenting alls och har åderbräck och fläskrumpa. Klart att han har en affär."

Serena och Nate nickade med sina blonda huvuden som om det Blair sa lät helt rimligt. Sedan slog Serena armarna om Blair och kramade henne hårt. Blair var systemen hon aldrig hade haft. I fyran hade de låtsats vara tvillingar i en hel månad. Deras gymnastiklärare på Constance Billard, Ms Etro – som fått sparken mitt under terminen för att ha rört vid sina elever på ett opassande sätt – hade till och med trott dem. De hade haft på sig matchande rosa Izod-blusar och klippt håret i exakt likadana frisyrer. De hade till och med haft likadana Cartier-guldringar i öronen, tills de kommit på att de var smaklösa och bytt till Tiffany-diamanter.

Blair tryckte ansiktet mot Serenas välformade nyckelben och drog ett skälvande andetag. "Det är bara så struligt att jag mår illa."

Serena klappade Blair på ryggen och mötte Nates blick över hennes Elizabeth Arden Red Door Salon-blanka, bruna hår. Inte en chans att hon skulle dra upp sitt internatskoleproblem – inte nu när hennes bästa vän var så upprörd. Och hon ville inte att Nate skulle nämna det heller.

"Kom", sa Serena. "Vi blandar till drinkar och kollar på film eller något."

Nate hoppade ner från bänken och kände sig väldigt förvirrad. Plötsligt ville han inget hellre än att krama Blair och kyssa bort hennes tårar. Var han tänd på henne också nu?

Det är inte lätt att tänka klart när man är omgiven av snygga tjejer som älskar en.

"Vi har bara vodka och champagne", sa han ursäktande. "Mina föräldrar har låst in det fina vinet och whiskyn."

Serena öppnade skafferiet, där de flesta familjer skulle ha förvarat bröd och konserver, men där Nates mamma förvarade limporna med Gitanes-cigarettor som hennes syster skickade med FedEx från Frankrike två gånger i månaden eftersom de man kunde köpa i USA helt enkelt inte smakade lika färskt.

”Vi klarar oss nog”, sa hon och öppnade ett paket med tumnageln. ”Kom.” Hon stack två cigaretter i mungiporna, som betar, och vinkade åt Nate och Blair att följa med henne ut ur köket och upp till Nates föräldrars stora sovrum. Om någon var expert på att lyfta stämningen, så var det Serena. Det var en av de saker de älskade hos henne. ”Jag ska nog se till så att vi får roligt”, tillade hon och flinade.

Det gjorde hon alltid.

Nates mamma hade låtit inreda paret Archibalds stora sovrum i Ludvig XVI-stil, med en gigantisk, förgylld spegel över den enorma sängen i rött och guld och tunga, guldfärgade sammetsgardiner runt fönstren. Väggarna pryddes av röda tapeter med liljemönster i guld och fotografier från familjens sommarresidens utanför Nice. På golvet låg en persisk matta i rött, blått och guld som räddats från *Titanic* och som Mrs Archibald köpt åt sin make på Sotheby's.

”*Bus Stop? I hetaste laget?* Eller den digitalt förbättrade versionen av *I hetaste laget?*” frågade Serena och bläddrade igenom Nates föräldrars begränsade dvd-samling. Kapten Archibald var uppenbarligen *väldigt* förtjust i Marilyn Monroe-filmer. Nate hade förstås en egen samling på sitt rum, inklusive samtliga Americas Cup-filmer från de senaste tjugo åren. Tack, men nej tack. Hans föräldrars smak var betydligt mer tjejanpassad. ”Eller så

kan vi titta på medan Nate spelar Nintendo. Det är ju alltid lika läckert”, skämtade Serena, fast hon på sätt och vis menade det.

”Bara om han gör det naken!” föreslog Blair hoppfullt. Hon satte sig ner och studsade på den stora sängen.

Nate rodnade. Blair älskade att få honom att rodna, det visste han. ”Okej”, svarade han djärvt och satte sig bredvid henne i sängen.

Blair ryckte upp en Kleenex ur silverasken på mrs Archibalds nattduksbord och snöt sig ljudligt. Inte för att hon egentligen behövde snyta sig. Hon behövde bara en distraktion från den överväldigande lusten att trycka ner Nate i hans föräldrars säng och hoppa på honom. Han var så jäkla underbar att det kändes som om hon skulle explodera. Herregud, som hon älskade honom.

Hon kunde inte minnas en tid när hon *inte* hade älskat honom. Hon hade älskat de fåniga hummermönstrade shortsens han haft på sig på klubben i Newport när deras pappor spelat tennis ihop på sommaren när de var ... vad? Fem år gamla? Hon hade älskat plåstren med Spindelmannen på som han alltid haft någonstans på kroppen tills han var i tolvårsåldern – inte för att han hade gjort sig illa utan för att han tyckte de var coola. Hon älskade att hans hår reflekterade solljuset och såg ut som guld. Hon älskade hans glittrande gröna ögon – ögon som nästan var *för* vackra för en kille. Hon älskade att han så uppenbarligen visste att han var snygg, men inte riktigt visste vad han skulle göra med det. Hon älskade honom. Åh, som hon älskade honom.

Åh, åh, *åh!*

Hon snöt sig igen innan hon tog upp ett rosa dvd-fodral från golvet och vände på det. ”*Frukost på Tiffanys*. Jag har

aldrig sett den, men hon är så vacker!" Hon höll upp fodralet så att Serena kunde se Audrey Hepburn i lång, svart klänning och pärlhalsband. "Visst är hon?"

"Hon är jättefin", instämde Serena och fortsatte bläddra bland filmerna.

"Hon är lite lik dig", sa Nate och lade huvudet på sned på ett så charmigt sätt att Blair måste blunda för att inte trilla ur sängen.

"Tycker du?" Hon kastade den smutsiga näsduken i den vita porslinspapperskorgen och studerade bilden på dvdfodralet igen. I filmen som just börjat rulla i hennes huvud var hon Audrey Hepburn - en makalöst snyggt klädd, smal, välvårdad, vacker, mystisk superstjärna. "Kanske lite", instämde hon och tog av sig kashmirkoftan så att hennes röda behå tydligt syntes genom blusen.

Hon fortsatte granska dvd-fodralet. Audrey Hepburn var så läcker på bilderna på baksidan, men hon såg också ganska pryd och reserverad ut - som om hon hade sexiga underkläder på sig men inte tänkte visa dem för någon kille om hon inte var på väg att gifta sig med honom. Blair knäppte på sig koftan igen. Från och med nu skulle hennes liv gå ut på att likna Audrey Hepburn så mycket som möjligt. Nate kunde få se hennes underkläder, men bara när hon visste att de skulle gifta sig en vacker dag.

Helt logiskt - för henne.

"Jag har sett den där filmen med min mamma", erkände Nate och fick båda tjejernas hjärtan att smälta till kladdiga pölar på golvet. "Den är faktiskt rätt bisarr. Den ska nog föreställa romantisk, men jag är inte säker på att jag förstod den riktigt."

Det var allt tjejerna behövde. Blair stoppade in dvd-skivan i spelaren medan Serena blandade till drinkar vid

baren i det intilliggande biblioteket. Drinkblandandet gick ut på att hon hällde Bombay Sapphire i kylda glas och rörde om med en brevkniv. Klockan var bara elva på förmiddagen - lite tidigt, kanske - men Blair krisade och Nate brukade ta av sig skjortan när han blev berusad. Dessutom var det faktiskt lördag.

"Såja", konstaterade Serena som om hon just lagt sista handen vid ett väldigt komplicerat recept. Hon delade ut glaset. "Skål för oss. För det förtjänar vi."

"För oss", ekade Blair och Nate och höjde sina glas. Botten upp!

cowboyflickor från vermont kan också bli deppiga

”Men vems idé var det att jag skulle börja på Constance?” frågade femtonåriga Vanessa Abrams sin nittonåriga syster Ruby.

”Inte fan vet jag.” Ruby låg i badkaret och sköljde av sig svetten och stanken från sitt gig på Pete’s Candy Store föregående kväll. Hon var basist i bandet SugarDaddy, den senaste sensationen på rockhimlen i Williamsburg, Brooklyn, och hon hade rockat hela natten. ”Gillar du det inte?”

Vanessa stod i dörröppningen till badrummet medan hennes syster låg naken i det ljumna vattnet med den tjocka, svarta luggen klistrad mot sin bleka panna. ”Varför kan jag inte få gå på någon lämpligare, mindre materialistisk, mindre bitchig skola i till exempel Brooklyn, där jag faktiskt råkar bo?” fortsatte Vanessa.

”Du vet hur det är.” Ruby lade armarna om sina bleka, våta knän. ”Pappa läste en artikel i *Atlantic Monthly* om den där kvinnan som återanvänder personliga föremål och gör konst av dem, och det stod i hennes biografi att hon gick på Constance Billard. Han blev så imponerad att han helt enkelt skrev in dig där när du sa att du ville flytta hit, till mig. Han bryr sig inte om hur jobbigt det är att ta sig dit. Och han mår bra av att veta att du är på den där flotta skolan hela dagarna. Han tror nog att personalen kan fungera som extraföräldrar, eftersom de är så vana vid att

elevernas mammor och pappor alltid är i Gstaad eller Cannes eller något.”

Ruby lade sig på mage så att hennes platta, rosa rumpa stack upp. Utanför det lilla smutsiga fönstret rullade en lastbil förbi, på väg till sockerfabriken tre kvarter längre bort. Det var en av de saker Vanessa gillade med att bo i skitiga Williamsburg – luften doftade alltid av spunnet socker.

”Trevligt”, muttrade hon bistert. Hon vände sig mot spegeln över handfatet, tog upp Rubys gröna hårborste och började borsta sin midjelånga, kolsvarta hårman. Ett halvår tidigare, första dagen på Constance Billard, hade hennes klasskamrater blivit som galna i hennes hår och börjat smeka och fläta det, som om Vanessa varit en Barbiedocka eller en leksaksponny. Och håret var av allt att döma det *enda* de tyckte om hos henne. ”Men den där artikeln måste han ha läst för ungefär tjugo år sedan”, fortsatte hon. ”Tjejerna i min klass bryr sig inte ett dugg om återvinning eller konst. De hänger bara hos frisören för att bleka slingor, eller byter läppglanstuber från presentpåsarna de får på alla sina fina fester. Dessutom gick *du* på White River High, och du tjänar bra pengar trots att du inte ens har gått på college.”

”Jag är ett undantag”, svarade Ruby torrt och satte sig upp för att trycka ut lite barnschampo i handflatan. ”Om jag hade gått på Constance i stället för på någon skitskola i Vermont, hade jag antagligen varit landets första president vid det här laget.”

Vanessa granskade sina porer i badrumsspeglens. Badkaret var beige och handfatet blekgult – typiskt Williamsburg – men hon älskade den risiga enkelheten i den sjaskiga tvårummaren. Om bara skolan hon gick på

fem dagar i veckan hade varit lika charmig. I går hade hon ätit lunch ensam, druckit svart te och knaprat salta kex vid samma bord som Kati Farkas – en av alla hennes blankhåriga, blankläppade klasskamrater. Kati hade beklagat sig över att hon måste åka till Grekland på vårlovet för att segla med sina föräldrar.

”Men jag har ju redan varit på Korfu. Jag menar, kan vi inte segla någonstans i Grekland med bättre shopping, som Milano till exempel?” hade hon gnällt, lyckligt okunnig om världens geografi, topografi och i princip allting annat, trots Constance Billards tappra försök att utbilda henne.

Inte för att Vanessa hade haft särskilt många vänner hemma i Vermont heller. Hon hade ägnat så många år åt att drömma om New York och om att bli en avantgardistisk filmskapare i stil med Ingmar Bergman att hon inte haft tid att umgås. Men nu när hennes föräldrar äntligen hade gett med sig och låtit henne flytta in hos Ruby kände hon sig nästan ... uttråkad. Eller *tom* var kanske ett bättre ord. Det var ingen ny känsla, men hon hade trott att den skulle försvinna när hon kom till New York, och det hade den inte. Inte ens när hon frossade i falafel.

”Du behöver ett projekt”, konstaterade Ruby från det repiga, beigeaktiga badkaret. Hennes undulat Tofu flög in i badrummet och slog sig ner på tvålen, som han bajsade på innan han började doppa sin gröna näbb i det grumliga badvattnet.

Vanessa tog upp sin digitala videokamera och zoomade in Tofu. ”Det är så gulligt när han gör så”, fnissade hon.

Ruby himlade med ögonen och sjönk djupare ner i vattnet. ”Du är fortfarande ganska ny i stan. Du måste etablera dig, skaffa några vänner, så att du har annat att göra än att filma mig naken i badkaret – vilket förresten är

otroligt perverst och irriterande, särskilt när jag har varit uppe halva natten och spelat tuttarna av mig.” Hon gäspade stort. ”Du kan väl börja blogga eller något? Fylla en hel hemsida med foton av undulatskit, kanske. Det vimlar av folk som går igång på sådant. Tänk på alla vänner du skulle få. Du kanske till och med kan träffa din första pojkvän på det sättet?”

Vanessa sträckte ut foten och sparkade ner tvålen i badkaret. Tofu kvittrade och flaxade upp till duschdraperistången, medan hans bajs flöt runt på vattenytan som en bit tuggat tuggummi. ”Slampa”, muttrade hon och klampade ut ur badrummet i sina svarta Doc Martens-kängor med stålhätta, som hon använde för att håna Constance Billards regler om ”enkla, mörka skor”. Kängorna var inte precis komplicerade, men hon var ganska säker på att skolan tänkte sig något mer i stil med loafers eller nätta små snörskor. Säkert. I helvete heller.

Hon lade sig på mage i sin obäddade säng i sitt fyrkantiga, enkelt inredda, vita sovrum och tänkte vältra sig i irritation och motvilja tills Ruby fick upp sin våta ända ur badkaret och satte på en film eller något. Men Rubys kommentar hade gett henne en idé. Vanessa ägnade större delen av sin lediga tid åt att sitta hemma och bläddra i gamla foto- och konstmagasin. Constance Billards fotostudio var löjligt välutrustad och otroligt lite använd, och skolan hade antagligen flera miljoner i donationsmedel. Varför inte utnyttja skolans resurser och göra en egen konsttidning? Hon kunde be sina klasskamrater om bidrag och ha sina egna briljanta, mörka foton på omslaget till varje skarpsinnigt nummer. Inte för att det skulle leda till någon pojkvän - vilket hon struntade i - men det skulle

hålla henne sysselsatt och kanske hjälpa henne att komma in på NYU.

Visserligen skulle hon antagligen bli tvungen att publicera en massa fåniga bilder av pedikyrerade tjejfötter och dikter om döda dvärghundar, men hon kunde alltid vanställa bilderna med en svart spritpenna hemma i lägenheten om det blev för mycket. Kanske skulle någon av tjejernas berömda, galleriägande mamma upptäcka hennes oslipade, intuitiva blick för bilder så att hon fick fart på sin filmkarriär redan innan hon kommit in på NYU:s filmlinje. Ruby hade nog rätt - hon behövde ett projekt. Att starta en egen konsttidning vore det perfekta sättet att etablera sig på Manhattan och visa alla att den bleka, lite knubbiga, mörkhåriga, Doc Martens-bärande nykomlingen från Vermont inte var den de först hade trott. Och medan hon ändå höll på skulle hon kanske göra något åt håret. Något oväntat.

Bara det inte har med undulatbajs att göra.

liten men naggande galen

”Men du minns väl mammas? De är inte små”, påminde tolv och ett halvt år gamla Jennifer Humphrey sin storebror Daniel. De satt vid sitt fallfärdiga, banangula köksbord och åt lördagsbrunch. Hennes korta lilla kropp var klädd i samma rosa fleecepyjamas som hon haft sedan hon var tio år gammal, och hon slevade i sig sojayoghurt med persikosmak i hopp om att det naturliga östrogenet i sojan skulle få hennes bröst att växa. Alla i hennes sjunde klass på Constance Billard hade blommat ut – Luna Skye hade ökat två kupstorlekar sedan september – alla utom Jenny.

”Ja, men de kanske är fejkade. Jag menar, vi vet ju egentligen ingenting om mamma”, påpekade Daniel, med sitt risiga hår och sina smutsiga, bruna manchesterbyxor.

Hela vintern hade han bara använt två uppsättningar kläder: bruna manchesterbyxor och svart polotröja – allt från Old Navy – eller blekta, svarta Levi’s och en senapsgul munkjacka som han köpt i en andrahandsbutik i East Village. Han växlade mellan de båda uppsättningarna tills de blev grå av smuts, och Jenny slutligen gav upp och tvättade dem åt honom i hyreshusets tvättstuga. Så gick det när man inte hade någon mamma som skötte tvätten, tänkte Jenny bedrövat. Då fick lillasyster ta hand om det.

Daniel hällde mer kaffepulver i den gröna plastmugg med Nalle Puh-motiv han druckit kaffe ur sedan han var sex år gammal. Han blev alltid illa berörd av att prata om deras mamma, och eftersom deras far Rufus hade varit ute med

sina anarkistiska poetpolare sedan i går kväll hade Jenny pratat mer än vanligt om henne.

”De är inte fejkade. Vi blev ammade båda två, så ...”

”Kan vi sluta diskutera mammas ... *kroppsdelar?*” avbröt Daniel buttert och fick genast dåligt samvete.

Jenny var ensam tjej i lägenheten, som hon delade med sin knäppe, sjaskige far och sin knäppe, sjaskige bror. Hon hade all rätt att prata om sin frånvarande mamma. Bristen på kvinnlighet - och normalitet - i deras förfallna Upper West Side-hyreslägenhet var uppenbar. Jeanette Humphrey hade lämnat Rufus och deras två barn när Daniel var åtta och Jenny knappt sex, för att ”hitta sig själv” tillsammans med en stilig greve i Tjeckien. Daniel föredrog att tänka på sin mor som en barnvakt som tagit hand om dem i några år och sedan hittat ett nytt jobb. Han tänkte definitivt aldrig på om han var *lik* henne, men det gjorde tydligen Jenny. Hon skulle i alla fall tänka på det tills hon äntligen fick bröst, och kunde börja tänka på någonting annat. Det var ju inte som om hon saknade deras mamma. Vem kunde sakna någon som hade övergivit sina små barn, som aldrig skrev eller ringde, och som skickade ett par lederhosen i barnstorlek till dem två jular i rad?

Den enda människa Daniel var besatt av och grubblade över var Serena van der Woodsen. *Serena van der Woodsen*. Bara tanken på hennes *namn* fick honom att gripa hårdare om kaffemuggen med svettiga fingrar. Serena var så vacker att han nästan ville kräkas varenda gång han tillät sig att tänka på henne - så perfekt att man knappt kunde tro att hon existerade, så oändligt oåtkomlig att hon lika gärna kunde ha varit ett spöke, tandfen eller något annat utomjordiskt väsen. Serena van der Woodsen var och skulle alltid vara Daniels drömflicka, hans musa -